

Тема: Населення України

План:

1. Кількість населення України. Відтворення населення: показники та природні, соціальні, економічні чинники народжуваності й смертності, їх просторові відмінності.
2. Особливості вікового і статевого складу населення України.
3. Демографічна політика в Україні. Система розселення.
4. Міграційні процеси в Україні. Українці на світовому і регіональному ринку праці.
5. Міські агломерації, урбанізація, субурбанізація і джентрифікація. Особливості сільських населених пунктів.

Кількість населення України. Відтворення населення. На землях сучасної України, за оцінками вчених, на початку XV ст. проживало 3,7 млн осіб, через два століття — 5,2 млн, у XVIII ст. населення зросло майже до 9 млн, а на початку XX ст. склало майже 30 млн осіб. Максимальною кількістю населення була в 1993 р. — 52,2 млн осіб. У 2018 р. ця цифра склала 42,3 млн осіб, що становить 0,6% від загальної кількості населення світу.

До 1993 р. населення України зростало за рахунок додатного сальдо міграції, але потім розпочалася депопуляція. В останні роки народжуваність складає 10—11‰, смертність залишається на високому рівні й становить 14—15‰, природний приріст дорівнює –3—5‰. Найбільш несприятлива ситуація у східних областях, а також у ряді північних, південних і центральних областей (наприклад, у Донецькій, Запорізькій, Дніпропетровській, Полтавській, Сумській, Черкаській, Кіровоградській обл.). Найбільший від'ємний приріст населення впродовж декількох останніх років спостерігається в Чернігівській області. Значною мірою це пояснюється високою часткою населення старшої вікової групи. Краща ситуація в західній частині країни, а також у місті Києві. Причому, як правило, це досягається як за рахунок вищої народжуваності, так і нижчої смертності. Так, у Закарпатській області народжуваність становить 11,6—14,5‰, а смертність — 11,5—12,2‰.

Відмінності в природному русі населення окремих частин України обумовлені багатьма причинами. Так, до районів із високою смертністю належать області, де складна екологічна ситуація й більша частка населення старшої вікової групи. До того ж східні області подолали довший шлях індустріалізації, а тому тут вищі зайнятість жінок у виробництві й частка міського населення, що зумовлює зниження народжуваності. У західних областях більш молоде населення, вища частка селян, які зберігають традиції порівняно великих сімей, менше розлучень, значно більший вплив релігії, яка сприяє зміцненню родинних стосунків.

Особливості вікового і статевого складу населення України. Для України, як і для інших постсоціалістичних країн Європи, характерне

поступове зменшення частки населення молодшої вікової групи (середній показник — від 14 до 16 %), відносно стабільна середня вікова група (60—64%), збільшення частки старшої вікової групи (21—26%). Так, вікова структура в Румунії — 16%—60%—24%, у Польщі — 15%—62%—23%, в Україні — 15,4%—62,1%—22,5%, Литві й Латвії — 15%—60%—25%.

В Україні більш сприятлива ситуація на заході, де три області (Рівненська, Закарпатська та Волинська) мають частку населення молодшої вікової групи більше, ніж старшої (19—20% проти 17—18%). В інших адміністративних одиницях кількість населення молодшої вікової групи менша, ніж старшої. В окремих випадках різниця суттєва: так, у Сумській області 13% проти 24,5%, у Чернігівській — 13,6% проти 26%.

Як і для інших країн Європи (крім Ісландії), для статевого складу населення України характерне перевищення кількості жінок над кількістю чоловіків. Зараз жінок на 3,1 млн більше, ніж чоловіків. У середньому в Україні на 100 жінок припадає 86 чоловіків. При цьому спостерігаються значні регіональні відмінності: менші статеві диспропорції в ряді областей Західної України. Так, у Закарпатській області на 100 жінок припадає 92,8 чоловіка (найвищий показник у країні), у Львівській — 90,1, в Івано-Франківській — 89,9. Значні диспропорції в Чернігівській області — 83,1 чоловіка на 100 жінок (найбільший показник), у Харківській — 84,8, Київській — 85,9. Статеві диспропорції створюють труднощі для утворення сім'ї та є однією з причин підвищення питомої ваги дітей, народжених поза шлюбом.

Демографічна політика в Україні. Вчені складають прогнози, якою буде демографічна ситуація в Україні в майбутньому. Експертна спільнота ООН очікує на зменшення кількості населення України у 2050 р. до 30 млн осіб. При цьому значно зросте частка осіб старшої вікової групи. Щоб запобігти цьому, в Україні проводять демографічну політику, яка передбачає цілісну систему заходів, спрямованих на регулювання природного руху, у першу чергу народжуваності.

Так, на природний рух населення позитивно вплинуло збільшення виплат після народження дитини. Станом на 2018 р. загальний розмір виплат на одну дитину становить 41280 грн. Спочатку на банківський рахунок батьків зараховується одноразова допомога (10320 грн). Сума, що залишилася (30 960 грн), виплачується рівними частинами (860 грн) упродовж трьох років.

Однак за сучасних умов демографічна політика має бути спрямована не тільки на стимулювання народжуваності, але й на збереження сім'ї, підвищення матеріального добробуту людей, зміцнення здоров'я, зниження рівня смертності. Для старшого покоління ця політика спрямована на підвищення якості життя, збереження й відтворення життєвого й трудового потенціалу осіб цієї вікової групи.

На народжуваність може позитивно вплинути повернення трудових мігрантів, у першу чергу тих, що працюють за кордоном тимчасово. Очевидно, мають бути розглянуті й можливості міграції з інших країн.

Особливу увагу слід приділити фізичному та психологічному здоров'ю нації.

Міграційні процеси в Україні. Українці на світовому і регіональному ринку праці. В Україні, як і в багатьох європейських країнах, упродовж декількох десятиліть другої половини ХХ ст. основним напрямком внутрішніх міграцій було «село—місто», коли сільські жителі переїздили на постійне місце проживання до міста.

У наш час міграційна активність міського населення значно вища, ніж сільського. Найбільше мігрантів вибуває з малих та середніх міст, а прибуває до великих. Як правило, чим більшим є місто, тим більше населення прагне переїхати до нього. Найпривабливішою для українського населення залишається столиця — місто Київ.

На кількість жителів країни впливає зовнішня міграція. У перші роки незалежності виїзд із країни зменшився, а імміграція зросла: багато українців і кримських татар почали повертатися до України. Однак уже від 1994 р. сальдо міграції стало від'ємним, його показники збільшувалися до 1996 р. й залишалися на високому рівні до 2001 р. Найбільше українців виїхало до США, Німеччини, Канади, Ізраїлю. Від 2005 р. сальдо міграції додатне (від 5 до 60 тис. на рік). Найбільший міждержавний міграційний приріст мають міста Київ та Одеса.

Зараз для України найбільш характерна міжнародна трудова міграція. За останніми даними Міністерства соціальної політики України, за кордоном постійно працюють понад 3,2 млн українських громадян довгострокова трудова міграція), у той самий час учасниками сезонної трудової міграції є майже 9 млн українців. Найбільше наших громадян працює в Польщі, Росії, Чехії, Іспанії, Італії, Португалії, Греції та Німеччині, тобто в межах Європи. Є трудові мігранти і в інших частинах світу, зокрема в Туреччині, Китаї, США та Канаді. У більшості країн значною є частка чоловіків, які працюють на будівництві (Росія — 73%, Польща — 65%, Чехія — 88%). Для жінок характерні інші сфери працевлаштування. Наприклад, в Італії як хатня прислуга працює близько 90% українських жінок, що емігрували до цієї країни. У Польщі жінки переважно працюють у сільському господарстві (до 70% від загальної кількості українських заробітчанок), у Чехії — у готельному та ресторанному бізнесі (понад 45%), у Росії — у торгівлі (до 35%). Останнім часом зростає кількість трудових мігрантів, зайнятих у галузях, що потребують високої кваліфікації: медицині, науці, сфері високих технологій, фінансовому секторі.

Серед трудових мігрантів переважають люди віком 18—55 років. Ті, що мають на меті залишитися на постійне місце проживання, здебільшого належать до вікової групи 18—29 років.

Визначальною характеристикою українських трудових мігрантів є їхній високий рівень освіти й професійного досвіду: 37% усіх трудових мігрантів мають повну вищу освіту, 41% мають середню або професійно-технічну освіту.

За даними Міжнародної організації міграції, 46% короткострокових українських трудових мігрантів працюють по 12 годин на добу, 25% не мають вихідних, майже 60 % — постійних вихідних. Витрати вітчизняної економіки через відплив робочої сили становлять приблизно 15 млрд грн на рік. У той самий час у 2018 р. трудові мігранти переказали в Україну близько 10 млрд дол.

Міські та сільські населені пункти. Система розселення. Населеними пунктами називають забудовані земельні ділянки, які використовуються для постійного місця проживання людей. Залежно від кількості жителів і виду господарської діяльності, що переважає, їх поділяють на міські й сільські.

У сільських населених пунктах, як правило, основною сферою діяльності є сільське господарство. В Україні серед них найпоширенішими є села й хутори. Середня кількість жителів українських сільських населених пунктів становить близько 550 осіб. Однак вона відрізняється залежно від регіону й може коливатися від декількох осіб у хуторах до декількох тисяч осіб у великих селах. Ці відмінності визначені природними умовами, місцевими традиціями, особливостями розвитку сільського господарства району. Хутори найбільш характерні для гірських районів (Карпати), Волинської височини, Полтавської рівнини.

Серед міських населених пунктів розрізняють міста, селища міського типу, курортні селища. Містом називають значний населений пункт (населення щонайменше 10 тис. осіб), більша частина жителів якого зайнята в промисловому виробництві, транспорті та сфері обслуговування.

Залежно від кількості населення міста поділяються на малі (до 50 тис. осіб), середні (50—100 тис. осіб), великі (100—500 тис. осіб), дуже великі (500 тис. — 1 млн осіб), міста-мільйонери (понад 1 млн осіб).

В Україні є дев'ять міст із населенням понад 500 тис. жителів, серед них три міста-мільйонери (Київ, Харків, Одеса), 37 міст із населенням від 100 до 500 тис. осіб. У них проживає більше половини міського населення країни. Проте найпоширенішими є малі міста.

Селища міського типу також належать до міських поселень. Більша частина їхніх жителів не зайнята в сільськогосподарському виробництві. Селища міського типу часто утворювалися поблизу шахт, заводів, електростанцій та інших великих підприємств. Тому найбільше їх у промислових областях сходу України.

Зустрічаються й менші селища, наприклад курортні. До них належать населені пункти, кількість жителів яких становить 2 тис. осіб і більше, а кількість осіб, які щорічно приїздять на лікування й відпочинок, становить не менше половини постійних жителів.

Найгустіша мережа міських населених пунктів у Донецькій, Луганській, Львівській, Дніпропетровській та Харківській областях. Значно менша вона на території Українського Полісся (Волинська та Рівненська обл.), а також у Миколаївській, Херсонській, Черкаській та Чернівецькій областях.

Частка міського населення (рівень урбанізації) вища в промислових областях України. У Вінницькій області, а також низці областей Західної України (Рівненська, Тернопільська, Івано-Франківська, Чернівецька, Закарпатська) у містах проживає менше половини всього населення.

Для сучасної урбанізації характерний процес злиття великих міст із передмістями, із прилеглими до них містами менших розмірів, селищами різного типу й утворення міських агломерацій.

Перенаселеність міст, погіршення в них стану навколишнього середовища, висока ціна на житло призводять до субурбанізації, тобто переїзду населення з міст до передмість. Цей процес стимулює розвиток міських агломерацій, і міський спосіб життя з його зовнішніми атрибутами — сучасними житловими будинками, промисловими підприємствами, транспортними магістралями — виходить за офіційні межі міста й набуває поширення в його найближчому оточенні.

За функціями міста поділяють на дві групи: поліфункціональні та монофункціональні. До поліфункціональних належать міста-мільйонери, дуже великі, великі й більшість середніх міст. Так, усі міста-мільйонери й місто Львів виконують адміністративні, промислові, організаційно-господарські, культурні й наукові функції. До багатогалузевих промислових центрів належать Запоріжжя, Кривий Ріг, Маріуполь.

Монофункціональні міста, як правило, існують на базі одного домінуючого сектору виробництва, сфери діяльності. За питомою вагою населення, зайнятого в різних сферах економічної діяльності, можна виділити такі категорії монофункціональних міст: міста із переважно промисловими функціями (гірничодобувна промисловість, енергетика, переробка сільськогосподарської сировини); транспортні центри; санаторно-курортні та рекреаційні центри; історичні, історико-архітектурні, культурні та туристичні центри; господарські центри місцевого значення. Частина міст має давню історію, яка вплинула на особливості забудови та архітектури. Іноді окремі райони стають занедбаними, а будинки застарілими, тоді місцева влада та приватні забудовники здійснюють реконструкцію й оновлення будівель, тобто джентрифікацію.

Мережа населених пунктів цієї території з різноманітними зв'язками, що існують між ними, утворює систему розселення. Усередині цієї системи можна виділити головні населені пункти, які мають важливе адміністративне й господарське значення, великі розміри й велику зону впливу. Невеликі населені пункти, які тісно пов'язані із головним і розташовані в безпосередній близькості від нього, називають поселеннями супутниками.

У системі розселення виділяють опорний каркас, який являє собою сполучення головних населених пунктів і транспортних магістралей, що їх з'єднують. Завдяки розвитку транспортної системи, збільшенню кількості міст і їх жителів у системі розселення зростає значення міських населених пунктів. При цьому сама система, з одного боку, ускладнюється, з іншого — стає більш ефективною й досконалою.